

Arrest

nr. 237 073 van 17 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 juli 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 december 2019 werd de aanvraag ongegrond verklaard en werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op diezelfde dag wordt tevens de beslissing genomen tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam : T., M.
geboortedatum : 09.07.1976
geboorteplaats : A.
nationaliteit : Georgië

Mevrouw is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als :

- V. (ook geschreven als V.), Marine geboren te A. op 09.07.1976
- G., M. geboren te T. op 19.01.1976
- G., M. geboren te T. op 19.01.1976

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn op er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd.*
- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod na de proportionaliteitstoets gebracht op 2 jaar omdat de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden. Mevrouw heeft namelijk getracht een verblijfsvoordeel te bekomen door een vervalst document voor te leggen met name een kopie van het voorblad van een paspoort waarbij door de politie meerdere anomalieën werden vastgesteld (onjuiste MRZ-code, het feit dat dit document tot 2006 in circulatie was terwijl de datum van afgifte oktober 2009 is en de geldigheidsdatum werd gemanipuleerd). Het analyse-rapport van de politie d.d. 03.12.2019 werd toegevoegd aan het administratieve dossier van mevrouw. Tijdens de asielprocedure heeft mevrouw ook al eerder een vervalste huwelijksakte voorgelegd. In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 07.10.2008 staat te lezen dat er opvallend handmatige correcties werden aangebracht. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hechtte geen geloof aan de verklaring van mevrouw dat een ambtenaar van de gemeentelijke administratieve dienst deze correcties eigenhandig had aangebracht. Mevrouw maakte ook gebruik van meerdere valse identiteiten: G. M., geboren te T. op 19.01.1976; G., M. geboren te T. op 19.01.1976 en dit om de Belgische autoriteiten te misleiden. Op 21.12.2011 gaf mevrouw toe dat ze een valse identiteit had aangenomen. Het aannemen van een valse identiteit en vervalste stukken gebruiken is gedrag met bedrieglijk opzet. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt echter ook rekening met de specifieke humanitaire elementen in het dossier van mevrouw en dit terwijl de feiten van openbare orde ernstig zijn. Om die reden werd het inreisverbod gebracht op 2 jaar. Mevrouw verblijft sedert november 2007 in België. Haar minderjarige dochter T. T. kwam in 2011 naar België. Inmiddels werd haar dochter meerderjarig en werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart. Er zijn dus m.a.w. nog nauwe familiale banden in België. Mevrouw heeft ook taalcursussen gevolgd en bezit kennis van het Frans. Mevrouw heeft in het verleden ook gewerkt; voor onder meer I. BVBA en voor T. T. S. Minder van belang is de zogenaamde relatie die mevrouw zou onderhouden met de heer J. M. L. R. geboren op 22.10.1993 die in het bezit is van een 3+kaart. De aanvraag gezinshereniging ingediend in*

2018 werd namelijk geweigerd omdat afgaande op de rijksregisters van beiden zij nooit werkelijk samen hebben gewoond op één en hetzelfde adres, omdat uit de voorgelegde documenten niet bleek dat het werkelijk om een duurzame relatie ging, dat de voorgelegde foto's enkel aantoonde dat ze elkaar kennen, maar dat er geen informatie werd aangebracht omtrent de intensiteit, de stabiliteit en de anciënniteit van de relatie. Mevrouw verklaarde niemand meer te hebben in het land van herkomst, ook geen huisvesting, maar volgens haar verklaringen op 20.02.2015 heeft ze dagelijks telefonisch contact met haar moeder die in het land van herkomst verblijft. Mevrouw heeft in Georgië ook een advocaat: L. B. Het is dus niet zo dat mevrouw niets of niemand meer heeft waar ze kan op terugvallen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel

Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hen opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd met de motivering dat verzoekende partij fraude zou hebben gepleegd of andere onwettige middelen zou hebben gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht te behouden.

Verzoekende partij heeft volgens verwerende partij getracht een verblijfsvoordeel te bekomen door een vervalst document voor te leggen, met name een kopie van het voorblad van een paspoort waarbij door de politie meerdere anomalieën werden vastgesteld. Hieromtrent werd een analyserapport opgesteld door de politie d.d. 03.12.2019. Nochtans is er geen sprake van vervolging en allerm minst van een veroordeling van verzoekende partij, waardoor het vermoeden van onschuld nog steeds dient te gelden (artikel 6, tweede lid EVRM).

Verzoekende partij zou tijdens haar asielprocedure ook al een vervalste huwelijksakte hebben voorgelegd. Daarnaast heeft verzoekende partij gebruik gemaakt van meerdere valse identiteiten. Deze misstappen gebeurden tijdens haar asielprocedure tussen 2009 en 2011, zijnde gemiddeld tien jaar geleden. Ook voor deze feiten is er geen sprake van vervolging, en allerm minst van een veroordeling.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verwerende partij verwijst zelf naar de dochter van verzoekende partij die sinds 2011 ook in België verblijft en beschikt over een F-kaart. Verwerende partij is niet van oordeel dat deze familiale band een grond is om af te zien van het opleggen van een inreisverbod op basis van humanitaire redenen. Met deze beslissing tot inreisverbod van twee jaar schendt verwerende partij nochtans het recht op gezinsleven van verzoekende partij in zoverre dat het contact tussen moeder en pas meerderjarig geworden dochter op deze manier tot een minimum zal worden herleid.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zouden kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekende partij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoekster het verbod op te leggen om gedurende twee jaar het Belgisch grondgebied te betreden, wordt zij bovendien ontruikt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. Verzoekende partij is reeds op het Belgisch grondgebied sedert 2007 en heeft hier dan ook haar centrum van belangen opgebouwd.

Bovendien werd de regularisatieaanvraag naar aanleiding waarvan het inreisverbod werd opgelegd ingediend op 28.07.2016. Verwerende partij had dus maar liefst drie jaar en zes maanden nodig om de negatieve beslissing te nemen, en hier een inreisverbod aan te koppelen. Gezien deze onredelijk lange termijn schendt het opleggen van het inreisverbod dan ook de algemene redelijkheidsplicht.

2.2. Waar verzoekster aanvoert dat het motief met betrekking tot de fraude en het gebruik van onwettige middelen niet draagkrachtig is omdat zij hiervoor niet werd veroordeeld, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat een administratieve beslissing gesteund kan zijn op een eigen standpunt van het bestuur, voor zover dit steun vindt in de elementen van het administratief dossier. Opdat het bestuur een beslissing zou nemen op grond van de vaststelling dat fraude werd gepleegd of valse stukken werden gebruikt, is niet vereist dat de betrokkene (reeds) strafrechtelijk werd veroordeeld. Verzoekster voert voorts geen enkel element aan ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij valse stukken heeft gebruikt.

Verzoekster voert verder aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter sinds 2011 in België verblijft met een F-kaart. De bestreden beslissing motiveert in dit verband:

“Haar minderjarige dochter T., Tamari kwam in 2011 naar België. Inmiddels werd haar dochter meerderjarig en werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart. Er zijn dus m.a.w. nog nauwe familiale banden in België. Mevrouw heeft ook taalcursussen gevolgd en bezit kennis van het Frans. Mevrouw heeft in het verleden ook gewerkt; voor onder meer I. BVBA en voor T. T. S. Minder van belang is de zogenaamde relatie die mevrouw zou onderhouden met de heer J. M. L. R. geboren op 22.10.1993 die in het bezit is van een 3+kaart. De aanvraag gezinshereniging ingediend in 2018 werd namelijk geweigerd omdat afgaande op de rijksregisters van beiden zij nooit werkelijk samen hebben gewoond op één en hetzelfde adres, omdat uit de voorgelegde documenten niet bleek dat het werkelijk om een duurzame relatie ging, dat de voorgelegde foto's enkel aantoonde dat ze elkaar kennen, maar dat er geen informatie werd aangebracht omtrent de intensiteit, de stabiliteit en de anciënniteit van de relatie. Mevrouw verklaarde niemand meer te hebben in het land van herkomst, ook geen huisvesting, maar volgens haar verklaringen op 20.02.2015 heeft ze dagelijks telefonisch contact met haar moeder die in het land van herkomst verblijft. Mevrouw heeft in Georgië ook een advocaat: L. B. Het is dus niet zo dat mevrouw niets of niemand meer heeft waar ze kan op terugvallen.”

2.3. In de mate verzoekster in het middel aanvoert dat er geen sprake is van vervolging wegens het gebruik van valse documenten, merkt de Raad op dat zulks ook niet wordt vereist. Een bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer de feitelijke elementen die aan de beslissing ten grondslag liggen, steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt niet dat verzoekster daadwerkelijk betwist dat zij gebruik heeft gemaakt van valse documenten en in de bestreden beslissing wordt zeer concreet gemotiveerd op basis van welke vaststelling door de politie werd besloten dat verzoekster valse documenten heeft gebruikt. Deze stukken bevinden zich ook in het administratief dossier. De Raad merkt daarbij op dat de bestreden beslissing ook rekening houdt met de specifieke humanitaire elementen van de zaak en dat dit inreisverbod daarom slechts twee jaar

bedraagt. De duur van het inreisverbod blijft aldus binnen de grenzen van een "*normaal*" inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en maakt geen gebruik van de mogelijkheden om die termijn te verhogen wegens fraude (artikel 74/11, §1, tweede lid) of een ernstige bedreiging van de openbare orde (artikel 74/11, §1, derde lid).

De bestreden beslissing blijkt aldus wel degelijk rekening te hebben gehouden met verzoeksters (familie)banden in België. Verzoeksters dochter in België is meerderjarig en verzoekster toont niet aan dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoekster toont niet aan dat er actueel sprake is van banden van afhankelijkheid met haar dochter, die in eigen hoofde beschikt over een F-kaart.

Zoals reeds aangehaald, motiveert de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met verzoeksters gezinsbanden in België en wordt het inreisverbod daarom beperkt tot twee jaar. Verzoekster voert geen elementen aan waaruit blijkt dat deze duur niet van die aard is dat ze tot een onherstelbare breuk van de familiebanden kan leiden. Het oordeel van de verwerende partij is dan ook niet kennelijk onredelijk of disproportioneel. Waar verzoekster aanvoert dat de regularisatieprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster bij de Raad geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen deze weigeringsbeslissing. Bovendien blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoekster in het verleden reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zodat zij ervan op de hoogte was dat haar verblijf in België precair was.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT